

УДК 070-048.26:004.67
<https://doi.org/10.28925/2524-2652.2025.25>

Арсен Подосян,
викладач кафедри журналістики,
реклами та медіакомунікацій
Одеського національного університету
імені І. І. Мечникова

 <https://orcid.org/0009-0001-3771-9495>
 podosian.arsen@stud.onu.edu.ua
apodosian@gmail.com

Arsen Podosyan,
Lecturer at the Department of Journalism,
Advertising and Media Communications,
Odesa I. I. Mechnikov National University

ЖУРНАЛІСТИКА РІШЕНЬ І КРОСМЕДІА: КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ ТА ТОЧКИ ПЕРЕТИНУ

SOLUTIONS JOURNALISM AND CROSSMEDIA: CONCEPTUAL FOUNDATIONS AND POINTS OF INTERSECTION

Журналістика рішень є відносно новим підходом у медіа, що протиставляє себе традиційним новинним форматам, орієнтованим на конфлікти та сенсації. Основна ідея цього підходу полягає в тому, щоб не лише повідомляти про проблеми, а й пропонувати їх можливі рішення, аналізувати успішні практики та сприяти конструктивному діалогу в суспільстві.

У сучасному інформаційному просторі медіа відіграють ключову роль у формуванні світогляду аудиторії. Традиційні новини часто акцентують увагу на негативних аспектах подій, що може спричиняти зневіру, апатію та підвищення рівня тривожності в суспільстві. Водночас журналістика рішень пропонує інший підхід — висвітлення не лише проблем, а й способів їх подолання.

Головна мета дослідження — порівняльний аналіз журналістики рішень і кросмедійних практик як двох інноваційних напрямів сучасної журналістики, з'ясування їх концептуальних відмінностей, точок перетину, викликів впровадження та потенціалу для синергії в умовах цифрової трансформації медіа.

Журналістика рішень як концепція виникла у відповідь на зростаючу критику традиційної журналістики, що часто фокусується на негативі, сенсаціях і конфліктах. Дослідники зазначають, що постійний потік негативних новин сприяє «втомі від новин», коли аудиторія відчуває безсилля перед проблемами та втрачає мотивацію до активної громадянської участі.

На відміну від цього, журналістика рішень намагається не лише ідентифікувати проблеми, а й досліджувати успішні приклади їх вирішення. Такий підхід дозволяє не лише інформувати громадськість, а й надихати її на дії, сприяючи позитивним соціальним змінам.

Отже, результати дослідження підтверджують доцільність подальшого вивчення інтеграційного потенціалу журналістики рішень і кросмедійних практик, зокрема через практичні кейси, редакційні експерименти та міждисциплінарні підходи до підготовки журналістів нового покоління.

Ключові слова: журналістика рішень, кросмедіа, медіа, аудиторія, цифровізація.

Solutions journalism is a relatively new approach in the media that positions itself in contrast to traditional news formats focused on conflicts and sensationalism. The core idea of this approach is not only to report on problems but also to offer possible solutions, analyse successful practices, and foster constructive dialogue within society.

In the contemporary information space, media play a key role in shaping the audience's worldview. Traditional news often emphasize the negative aspects of events, which can lead to disillusionment, apathy, and increased levels of anxiety in society. In contrast, solutions journalism proposes a different approach — covering not only the problems themselves but also the ways to overcome them.

The main objective of this study is a comparative analysis of solutions journalism and cross-media practices as two innovative directions in modern journalism. The study aims to identify their conceptual differences, points of intersection, implementation challenges, and potential for synergy within the context of digital transformation of the media.

Solutions journalism as a concept emerged in response to growing criticism of traditional journalism, which often focuses on negativity, sensationalism, and conflict. Researchers note that a constant stream of negative news contributes to "news fatigue," where audiences feel powerless in the face of problems and lose motivation for active civic engagement.

In contrast, solutions journalism seeks not only to identify problems but also to explore successful examples of how they have been addressed. This approach not only informs the public but also inspires action, thereby fostering positive social change.

Therefore, the results of the study confirm the feasibility of further studying the integration potential of decision journalism and cross-media practices, in particular through practical cases, editorial experiments, and interdisciplinary approaches to training a new generation of journalists.

Keywords: solutions journalism, cross-media, media, audience, digitalization.

© Подосян А., 2025

Вступ. Сучасний інформаційний простір зазнає глибоких змін, спричинених цифровізацією, еволюцією очікувань аудиторії та кризою довіри до традиційної журналістики. У цьому контексті актуальним є вивчення журналістики рішень, яка прагне подолати інформаційний цинізм через конструктивний підхід, та кросмедіа, яка забезпечує гнучкість і багатоканальну подачу контенту. Дослідження допомагає окреслити нові вектори професійного розвитку та відповісти на запит сучасної аудиторії.

Попри спільну мету — відновлення довіри до медіа та адаптацію до цифрового середовища — журналістика рішень і кросмедіа мають різні акценти: змістовий і технологічний відповідно. Проблема полягає у недостатній інтеграції цих підходів у редакційну практику, що ускладнює ефективне оновлення журналістики. Наукове завдання полягає в аналізі концепцій, а практичне — у виявленні можливостей їх поєднання для формування нової парадигми журналістики.

Мета дослідження полягає у всебічному порівняльному аналізі журналістики рішень та кросмедійних практик як двох важливих і взаємодоповнювальних інноваційних напрямів розвитку сучасної журналістики, що формуються під впливом цифрової трансформації, змін аудиторійних очікувань та зростаючого запиту на конструктивний, доступний і багатформатний медіаконтент. У межах дослідження ставиться мета: виявити концептуальні засади кожного з підходів, охарактеризувати їх змістові (журналістика рішень) і технологічні (кросмедіа) доміканти, а також визначити точки перетину між ними — зокрема, спільну соціальну функцію, орієнтацію на потреби нової аудиторії та прагнення до зміни парадигми журналістики як інституту суспільної довіри. Окрема увага приділяється аналізу викликів, із якими стикаються обидва підходи на етапах впровадження в редакційну

практику, зокрема обмеження ресурсів, кадровий та інфраструктурний бар'єри, а також ризики викривлення змісту або втрати цілісності кросмедійних стратегій. Завершальним аспектом мети є окреслення потенціалу синергії між журналістикою рішень і кросмедіа як підґрунтя для формування нової моделі журналістської діяльності, яка поєднує глибину аналітики, соціальну чутливість та мультимедійну гнучкість.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У науковому дискурсі останніх років журналістика рішень дедалі частіше розглядається як ефективна альтернатива традиційним, проблемно-орієнтованим підходам у медіа. Зокрема, стаття «Особливості моделі журналістики рішень: регіональний вимір» акцентує на адаптації цієї моделі у регіональному контексті України, аналізуючи кейси переможців конкурсу «Журналістика рішень — 2020». Дослідники зосереджуються на трьох критеріях оцінки матеріалів — змістовій відповідності, композиційній структурі та реакції аудиторії — та роблять висновок, що журналістика рішень позитивно впливає на якість контенту і здатна формувати довготривалий соціальний ефект. Водночас підкреслюється, що регіональні медіа наразі впроваджують цю модель повільно та нерівномірно, що пов'язано із бракованими кейсами, недостатністю статистичних даних і складністю пошуку експертів [5].

В умовах війни, як показано у статті «Українська практика журналістики рішень під час війни: тематика, інструментарій, підходи», ця модель набуває особливої значущості. Автори демонструють, як журналістика рішень трансформується в контексті воєнного часу, концентруючись на активізації громадськості та поширенні історій з позитивним прикладом. Зокрема, аналіз кейсів онлайн-видання «Рубрика» виявив, що акцент робиться переважно на внутрішньоукраїнських ініціативах (89 % матеріалів), з особливою увагою до тем медицини, інфраструктури та волонтерства. Це свід-

чить про прагнення медіа надихати аудиторію на участь у відбудові країни, що є ключовим елементом журналістики рішень в умовах кризи. Також наголошено на важливості цифрових інструментів як засобу посилення ефективності комунікації з аудиторією [4].

У статті «Конструктивність конструктивної журналістики в конфліктогенному соціально-комунікаційному середовищі» журналістика рішень постає як еволюційна відповідь на кризу довіри до традиційної журналістики. Автор аналізує, як зміщення фокусу з проблем на їх розв'язання може зменшити соціальну тривожність і сприяти більш згуртованому та проактивному суспільству. Основні принципи журналістики рішень — фокус на вирішеннях, доказовість, аналітичність та орієнтація на ефективність — розглядаються як потенціал для реформування інформаційного простору. Водночас автор звертає увагу на небезпеку надмірного оптимізму або поверхневого підходу, що може знецінити довіру аудиторії, якщо не дотримуватись високих стандартів професії [1].

У межах аналізу трьох наукових публікацій, присвячених темі кросмедійності, простежується єдина логіка осмислення трансформацій медіасередовища під впливом цифрових технологій, що позначається на формах комунікації, контент-продукуванні та взаємодії із аудиторією.

У роботі «Ідіоритмія як ознака крос-медійної комунікації» автор акцентує увагу на зміні характеру інформаційного обміну в умовах цифровізації. Центральним елементом дослідження є аналіз структурних особливостей кросмедійної комунікації, зокрема її інтерактивності, мультимедійності та персоналізації. У роботі наголошується на взаємодії між традиційними й новими медіа, яка породжує явище конвергентності та вимагає нових стратегій адаптації контенту до запитів сучасної аудиторії. Особливу увагу приділено ролі алгоритмічних технологій та штучного інтелекту, які забезпечують персоналізоване поширення інформації, тим самим підвищуючи ефективність медіавпливу. Автор підкреслює, що кросмедійна комунікація є не лише технологічним феноменом, а й соціокультурним процесом, який трансформує споживацькі практики та сприяє формуванню цифрових спільнот [7].

У ще одній публікації — «Кросмедійність як ознака мультиміплатформних медіа» — розглянуто кросмедійність як структурну рису сучасних медійних платформ і стратегічний інструмент у побудові ефективної комунікації. Автор аналізує еволюцію поняття кросмедій-

ності та його становлення в межах багатоплатформних середовищ, приділяючи увагу не лише технічним характеристикам, а й організаційним та етичним аспектам. Значна частина аналізу присвячена перевагам і викликам кросмедійної взаємодії, зокрема питанням уніфікації контенту, адаптації до різних форматів, а також змінам у журналістських практиках. У роботі відображено, що кросмедійність сприяє створенню персоналізованого та адаптивного контенту через використання мобільних застосунків, соціальних мереж і технологій доповненої реальності. Дослідник справедливо зауважує, що водночас із перевагами ця тенденція актуалізує нові етичні, правові та професійні виклики [2].

У статті «Особливості функціонування крос-медіа» розкрито функціональний вимір кросмедійних платформ. Науковець приділяє увагу конвергенції різних каналів комунікації — телебачення, радіо, друкованих та цифрових ЗМК, а також соціальних мереж, що забезпечує гнучке поширення контенту та активну взаємодію з аудиторією. Окремо висвітлено проблеми, пов'язані з монетизацією інформаційного продукту, фейковими новинами та етичним регулюванням. У дослідженні наголошено на необхідності оновлення професійних компетенцій журналістів відповідно до вимог кросмедійного середовища. Автор підкреслює, що кросмедійні технології формують нові моделі споживання інформації, які потребують не лише технічного, а й концептуального переосмислення комунікаційних процесів у медіа [8].

Крім того, під час підготовки статті було використано положення та матеріали з праць Н. Крецу І., Гузун М., Василик Л. «Підручник з крос-медіа» [3], Хотц Дж. «Журналістика рішень: лайфхаки для продуктивності» [6], а також аналітичні й методологічні напрацювання, представлені на платформі Solutions Journalism Network [9] та у публікації Ten Reasons Why We Need Solutions Journalism [10]. Зазначені джерела стали важливою теоретичною та практичною основою для формування підходів у нашому дослідженні.

Результати дослідження. Ознайомившись із літературою питання, можна зробити порівняльний аналіз підходів, тенденцій та концептуальних основ двох важливих напрямів сучасної журналістики — журналістики рішень та кросмедіа. Обидві тематики є реакцією на трансформації інформаційного простору, викликані як цифровізацією, так і змінами в соціальних очікуваннях щодо ролі медіа в суспільстві. Водночас, попри наявні точки дотику,

обидва підходи мають різні фокуси, що визначає характер їхнього теоретичного та практичного осмислення.

Як зазначає О. А. Іванова, «розширення досвіду конструктивної журналістики в інформаційному просторі сприятиме формуванню картини світу окремої людини й громадськості загалом на засадах взаємодопомоги, згуртованості, порозуміння» [1]. Це підкреслює соціальну функцію журналістики рішень.

У сучасному медійному дискурсі журналістика рішень і кросмедійні практики являють собою два ключові вектори трансформації комунікаційного простору. Хоча ці напрями належать до різних площин — змістової та технологічної відповідно, вони спільно фіксують зсув від традиційної журналістики до адаптованої моделі.

Як зазначає А. К. Досенко, кросмедійність передбачає побудову взаємопов'язаного наративу, де кожен канал додає нові сенси. Це створює більш глибоке сприйняття теми [2].

Журналістика рішень (*solutions journalism*) у статтях розглядається як реакція на виснаження традиційного новинного дискурсу. Н. М. Фенько і Н. В. Черепова кажуть про те, що журналістика рішень формує позитивний порядок денний та сприяє консолідації суспільства. Це підтверджує головну мету підходу [5].

Дослідники підкреслюють, що така модель породжує ефект «втоми від новин» і знижує довіру до медіа як інституту. Відповіддю на ці виклики є журналістика рішень — підхід, що прагне не лише фіксувати соціальні проблеми, а й аналізувати шляхи їх вирішення, досвід громад, практики інновацій і приклади ефективних дій. Таким чином, акцент зміщується від проблемності до конструктивності, від безсилля до потенціалу змін.

У кросмедійних дослідженнях увага зосереджена на зміні формату подачі контенту. На думку Г. О. Шевченко, кросмедійна журналістика — це пошук нових точок дотику з аудиторією за рахунок інтеграції різних форматів і платформ. Це робить контент ближчим до різних аудиторних груп [7].

Кросмедіа означає інтеграцію кількох платформ і каналів комунікації в єдину контентну стратегію, коли повідомлення розгортається в просторі кількох медіа: тексту, відео, соцмереж, подкастів тощо. Це не просто мультиплатформність, а побудова взаємопов'язаного наративу, де кожен канал додає нові сенси, поглиблюючи сприйняття теми. Основна увага приділяється адаптивності контенту, участі аудиторії, логіці взаємодії між форматами, а та-

кож виробничим змінам, які вимагає такий підхід від журналістських колективів.

Крім того, варто додати, що, за спостереженнями К. Сірінюк-Долгарьової та А. Бож'євої, в умовах війни акцент робиться на локальних історіях, які допомагають зберігати довіру та посилюють відчуття спільності аудиторії [4].

Попри очевидні відмінності у фокусах — зміст проти форми, обидва підходи демонструють тенденцію до подолання жорстких меж традиційної журналістики. І журналістика рішень, і кросмедіа спрямовані на глибше залучення аудиторії: перша — через резонансні соціальні історії та емоційно значущі приклади вирішення проблем, друга — через інтерактивність, платформену доступність і персоналізацію контенту. Обидва підходи апелюють до потреб нової аудиторії — критичної, втомленої від одноманітних форматів, яка прагне як змісту, так і зручної, естетично привабливої форми.

З погляду організації журналістського процесу, журналістика рішень вимагає зміни в логіці добору тем, методах дослідження і структурі матеріалу. Журналіст не просто повідомляє про подію, а проводить глибокий аналіз практик вирішення, оцінює ефективність, залучає експертні думки, порівнює кейси. Це передбачає додаткову аналітичну роботу та відповідальність. Своєю чергою кросмедіа вимагає нових компетенцій — роботи з мультимедійними інструментами, сценарного мислення, володіння техніками візуалізації та логістики розподілу контенту між платформами. У результаті журналістика дедалі більше перетворюється на міждисциплінарну практику.

Цікаво, що обидві концепції мають спільну соціальну функцію — формування довіри до медіа. У журналістиці рішень це відбувається через демонстрацію компетентності, об'єктивності, емпатії до проблем людей, у кросмедіа — через зручність доступу, адаптацію під потреби аудиторії, нові формати діалогу. Таким чином, ідеться не лише про технічне або тематичне оновлення, а про зміну парадигми журналістики як соціального інституту.

Однак ключові розбіжності полягають у рівні впливу на зміст. Журналістика рішень змінює саме наповнення журналістики: теми, тональність, інтонації, фокус на відповідальність і дії. Кросмедіа ж працює з форматом, зі способом донесення інформації. Це означає, що ці підходи можуть працювати синергійно. Журналістика рішень може бути кросмедійною за формою: історія про соціальну ініціативу може починатися з текстового репортажу,

продовжуватися у відеоінтерв'ю, мати візуальні матеріали у соцмережах і завершуватись подкастом із експертною дискусією. У такому поєднанні зміст і форма підсилюють одне одного, розширюючи як глибину сприйняття, так і охоплення аудиторії.

Загалом, проведений аналіз демонструє, що журналістика рішень і кросмедіа — це частини ширшої стратегії адаптації журналістики до викликів XXI століття, що, за словами О. А. Іванової, допомагає знижувати конфліктність і відновлювати довіру до медіа [1].

Крім того, як підкреслює Г. О. Шевченко, розвиток кросмедійних практик прямо пов'язаний з процесами конвергенції та зростаючою роллю цифрових платформ у виробництві новин [8].

Обидва напрямки сприяють подоланню інформаційного цинізму, зростанню громадянської участі й розвитку журналістики як відповідальної та сучасної професії. Їх поєднання може стати основою для формування нової журналістської парадигми, яка поєднує глибину аналізу, соціальну чутливість і технологічну гнучкість.

Попри безсумнівний потенціал розвитку та модернізації журналістики як журналістика рішень, так і кросмедіа стикаються з низкою внутрішніх і зовнішніх викликів, які обумовлюють як темпи впровадження нових практик, так і їх сталість у професійному середовищі.

Журналістика рішень, з одного боку, прагне відійти від поверхового і сенсаційного висвітлення подій, однак це створює ризик її сприйняття як «позитивістської» або «необ'єктивної». Серед критиків цього підходу існує побоювання, що акцент на «рішеннях» може призвести до втрати балансу, перетворивши журналістику на інструмент соціального інженерства або піару. Ще один виклик полягає у складності перевірки ефективності рішень, про які йдеться в матеріалах: журналіст має не лише розповісти про ініціативу, а й мати підстави для висновку, що вона дієва, системна, масштабована. Це вимагає високого рівня аналітичної підготовки, доступу до достовірної інформації, а також часу, що в умовах швидкісного медіаритму є серйозною перепорою.

Також важливо зазначити, що журналістика рішень нерідко залежить від наявності відповідних прикладів: якщо в певному регіоні не зафіксовано успішних практик вирішення конкретних проблем, журналісту складно створити матеріал у цьому форматі, не вдаючись до генералізації або штучного оптимізму. Це може породжувати поверховість або упередженість при виборі тематики.

Кросмедійна журналістика у свою чергу висуває нові вимоги до інфраструктури редакцій і кваліфікації персоналу. Журналіст більше не може бути вузькоспеціалізованим фахівцем, він має володіти широким спектром навичок: від написання тексту до роботи з відео, аудіо, графікою, програмуванням у деяких випадках. Це створює навантаження на журналістів, збільшує ризик вигорання та формує розрив між вимогами до медіаконтенту й реальними можливостями редакцій.

Іншим викликом є логістика взаємодії між платформами. Контент має бути не лише дубльованим, а й адаптованим до кожного медіаканалу. Для цього необхідно враховувати алгоритми платформ, поведінку аудиторії, часові рамки споживання контенту — тобто розробляти окрему стратегію для кожного елементу кросмедійного пакету. За браку стратегічного планування кросмедійність може перетворитися на формальну мультиплатформність без змістової синергії.

Крім того, в умовах цифрового перевантаження користувачі все менше сприймають великий обсяг інформації. Це ставить під загрозу реалізацію повноцінних багаторівневих історій, які кросмедіа передбачає. Щоб втримати увагу користувача, медіа змушені жертвувати складністю наративу, що може знижувати якість журналістського продукту.

Таким чином, обидва підходи — попри свій інноваційний характер — вимагають значних ресурсів, стратегічного мислення, професійної зрілості та адаптації інституційної культури редакцій до нових умов. Без цього їх впровадження може залишитися епізодичним або обмеженим локальними ініціативами.

Порівняльний аналіз журналістики рішень і кросмедіа свідчить про те, що перед нами не просто два інноваційні напрями розвитку медіа, а два взаємопов'язані механізми адаптації журналістики до викликів сучасності. Журналістика рішень трансформує зміст журналістського дискурсу, орієнтуючи його на пошук відповідей, аналітику та конструктивний діалог. Кросмедіа ж змінює форму цього дискурсу, впроваджуючи нові технічні, візуальні й інтерактивні формати, які відповідають логіці цифрового середовища.

Попри різний фокус обидва підходи мають спільну ціль — відновлення довіри до журналістики як інструменту суспільного розвитку. Їх синергія може стати основою для нової журналістської парадигми, де форма та зміст підсилюють одне одного, працюючи на потреби як суспільства, так і окремого користувача.

Справжня модернізація можлива лише за умови комплексного підходу — зміни редакційної політики, інвестування в цифрову інфраструктуру та підтримки якісної журналістики з боку суспільства.

Висновки та перспективи дослідження.

У результаті проведеного дослідження можна зробити низку ключових висновків щодо сутності, відмінностей і точок перетину між журналістикою рішень та кросмедійними практиками як інноваційними напрямками сучасної журналістики. Обидва підходи формуються в умовах цифрової трансформації медіасередовища, зростаючої конкуренції за увагу аудиторії, зміни соціального запиту на якісний, глибокий та водночас доступний контент. Журналістика рішень, що базується на ідеї конструктивного підходу до висвітлення суспільно значущих проблем, демонструє потенціал для зміни журналістських наративів — від зосередженості на негативі до пошуку ефективних рішень, практик та моделей. Водночас кросмедіа постає як технологічна та стратегічна відповідь на виклики фрагментованої медіаспоживчої поведінки, дозволяючи охоплювати аудиторію через різні платформи, поєднувати текст, відео, аудіо та інтерактив.

Незважаючи на різну природу — змістову (журналістика рішень) і технологічну (кросмедійні практики) — обидва підходи мають

спільні риси: вони орієнтовані на залучення аудиторії, зміцнення довіри до медіа, підтримку громадянської активності та розвиток нових форматів комунікації. Аналіз дозволив виокремити кілька точок перетину, зокрема: прагнення до діалогу з аудиторією, акцент на рішеннях соціальних проблем, гнучке використання цифрових інструментів, наративність, персоналізація історій та візуалізація даних.

Водночас впровадження обох підходів супроводжується низкою викликів: обмеженість ресурсів у редакціях, брак підготовлених кадрів, необхідність перегляду редакційної політики та вироблення нових стандартів якості. У цьому контексті важливим є усвідомлення потенціалу синергії між журналістикою рішень і кросмедіа. Їх поєднання може стати підґрунтям для формування нової моделі журналістської діяльності, яка відповідає потребам сучасного інформаційного суспільства — моделі, що поєднує глибину аналітики, соціальну відповідальність, технологічну інноваційність і мультимедійну гнучкість.

Отже, результати дослідження підтверджують доцільність подальшого вивчення інтеграційного потенціалу журналістики рішень і кросмедійних практик, зокрема через практичні кейси, редакційні експерименти та міждисциплінарні підходи до підготовки журналістів нового покоління.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Іванова О. А. Конструктивність конструктивної журналістики в конфліктогенному соціальнокомунікаційному середовищі. *Діалог Медіастудії*. Одеський національний університет імені І. І. Мечникова, 2022. Вип. 28. С. 81–95. DOI: <https://doi.org/10.18524/2308-3255.2022.28.268489>
2. Досенко А. К. Кросмедійність як ознака мультиміаплатформних медіа. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2024. Том 35 (74). № 2. Ч. 2. С. 148–153. DOI: <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.2.2/39>
3. Крецу І., Гузун М., Василик Л. Підручник з крос-медіа. Schiller Publishing You-se: Bonn / Germany — Sibiu/ Romania. 2015. Sibiu, Strada Mitropoliei. 140 с.
4. Сірінюк-Долгарьова К., Бож'єва А. Українська практика журналістики рішень під час війни: тематика, інструментарій, підходи. *Communications and Communicative Technologies*. 2024. № 24. С. 153–161. DOI: <https://doi.org/10.15421/292416>
5. Фенько Н. М., Черепова Н. В. Особливості моделі журналістики рішень: регіональний вимір. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2021. Том 32 (71). № 6. Ч. 3. С. 182–186. DOI: <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.6-3/32>
6. Хотц Дж. Журналістика рішень: лайфхаки для продуктивності. *Media Lab*. 2020. 17 січня. URL: <https://medialab.online/news/zhurnalistyka-rishen/> (дата звернення 21.06.2025).
7. Шевченко Г. О. Ідентифікація як ознака крос-медійної комунікації. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2019. Том 30 (69). № 1. Ч. 2. С. 174–178.
8. Шевченко Г. О. Особливості функціонування крос-медіа в контексті конвергенції ЗМІ. *Вісник Дніпропетровського університету. Серія «Соціальні комунікації»*. 2016. Вип. 16. С. 159–164.
9. Solution Journalism Network. URL: <https://www.solutionsjournalism.org> (дата звернення 21.06.2025).
10. Ten Reasons Why We Need Solutions Journalism. The whole story. URL: <https://thewholestory.solutionsjournalism.org/ten-reasons-why-we-need-solutions-journalism-a4b29c663086> (дата звернення: 21.06.2025).

REFERENCES

- Dosenko, A. K. (2024). Krosmediynist yak oznaka multymyplatformnykh media. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho*, 35(74), Vol. 2, part 2, 148–153. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.2.2/39> [in Ukrainian].
- Fenko, N. M. & Cherepova, N.V. (2021). Osoblyvosti modeli zhurnalistyky rishen: rehionalnyi vymir. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho*, 32(71), Vol. 6, part 3, 182–186. <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.6-3/32> [in Ukrainian].
- Ivanova, O. A. (2022). Konstruktyvnist konstruktyvnoi zhurnalistyky v konfliktohennom sotsial'nomu komunikatsiynomu seredovyshti. *Dialog Media Studios*, Odesa I. I. Mechnikov National University, Issue 28, 81–95. <https://doi.org/10.18524/2308-3255.2022.28.268489> [in Ukrainian].
- Khotz, Dzh. J. (2020). Zhurnalistyka rishen: laifkhaky dlia produktyvnosti. *Media Lab*. <https://medialab.online/news/zhurnalistyka-rishen/> [in Ukrainian].
- Narcisa Crețu, I., Guzun, M. & Vasylyk, L. (2015). Cross-media textbook [in Ukrainian].
- Shevchenko, H. O. (2016). Osoblyvosti funktsionuvannia kros-media v konteksti konverhentsii ZMI. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu. Seriya «Sotsialni komunikatsii»*, 16, 159–164 [in Ukrainian].
- Shevchenko, H. O. (2019). Idiorytmii yak oznaka kros-mediinoi komunikatsii. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho*, 30(69), Vol. 1, part 2, 174–178 [in Ukrainian].
- Sirinyok-Dolhariv, K. & Bozheva, A. (2024). Ukrayinska praktyka zhurnalistyky rishen pid chas viiny: tematyka, instrumentarii, pidhody. *Communications and Communicative Technologies*, Vol. 24, 153–161. <https://doi.org/10.15421/292416> [in Ukrainian].
- Solution Journalism Network. <https://www.solutionsjournalism.org>
- Ten Reasons Why We Need Solutions Journalism. The whole story. <https://thewholestory.solutionsjournalism.org/ten-reasons-why-we-need-solutions-journalism-a4b29c663086>

Надіслано до редакції 10.09.2025.